

A.H. 27/11.1982

Østfronten

Willy Blach kan ikke forestille seg tvangsutskrevne ikke-tyskere i Waffen SS. (Aftenposten, 23.10.)

Den 30.11.1943 ble ca. 1000 norske studenter drevet inn i Universitetets aula av tysk Sicherheitspolizei. I sin korte tale beskrev general Rediess oss som «Häftlinge und Brandstifter». Et par uker senere befant omkring 300 studenter seg i SS Ausbildungslager Sennheim. Ved ankomsten ble vi ønsket velkommen av vår «Kompanieführer»: Vi utgjorde Achte Kompanie Sennheim. Men Sverige og Sveits protesterte, og vi var selv ikke villige rekrutter. Utpå våren 1944 ble «oppdragelsen» oppgitt. Vi traff en danske i leiren. Da vi spurte om hvorfor han var der, sa han at det hadde vi forstått om vi som han hadde sittet på Alexander Platz, et fengsel med dystert rykte i Berlin. Ellers var vaktkompaniet alltid beredt, og av og til lå det et lik i vakthuset: en «frivillig» hadde forsøkt å flykte.

Noen av oss ble syke, og kom innom flere sykehus. I Mölln i Nord-Tyskland delte jeg rom med en polsk sersjant som reddet livet ved å gå inn i SS. Tyskerne hadde hengt hans far og skutt broren. Jeg traff fire franskmenn, og to av dem hadde fått valget mellom konsentrasjonsleir og SS.

Jeg ble sendt sørover igjen, og på et lite lasarett sør for Wien lå jeg på en sal med ca. 20 jugoslaver, dvs. bosniere: de hadde fez i vanlig grå-grønt stoff med svart dusk og -dødningehode. De syntes jeg var heldig som ikke var inne i systemet. De hadde tuberkulose, og hadde meldt seg med håp om å bli helbredet. Men de visste at de ville miste livet om de senere reiste hjem.

Det var forskjellige motiver for å gå inn i SS, og frivilligheten var også så som så hos mange.

A. H. EBBING, Oslo